

A díjakat természetesen csak akkor adja ki a szerkesztőség, ha arra érdemes, értékes szerzemények vesznek részt a pályázaton.

8. Tekintve, hogy a pályázat első-sorban zenei jellegű, a bírálóbizottság, ha figyelembe is veszi a nóták szövegét, de a muzsika értéke szerint hoz döntést. Így tehát merőben mellékes, hogy a zene és a szöveg szerzője egy és ugyanaz a személy legyen, de semmiesetre sem árt, ha a szöveg minél szebb és jobb kifejezője a dallam hangulatának.

9. A Reggeli Ujság szerkesztősége fenntartja magának azt a jogot, hogy a díjakkal jutalmazott nótákat esetleg kiadja, egyben az első kiadás szerzői tiszteletdíját a pályadíjjal kiegyenlítettnek tekinti.

10. A pályázatra való beküldés végső határideje 1934 szeptember 15.

11. A pályázat eredményét a pályázati határidő után két héttel, a Reggeli Ujság szeptember 30-i, vasárnap meg-

jelenő számának hasábjain teszi közzé a bírálóbizottság.

12. A pályázatra szánt nóták, jeligés levél kíséretében, a Reggeli Ujság szerkesztősége címére küldendő (Novisád, Kralja Petra 30). A jeligés levélben a nóta szerzője neve mellett pontos címét is tüntesse fel.

Mi, délszlávországi egyetemes kisebbségi magyar ifjúság, örömtelt szívvel és bensőséges lélekkel üdvözljük és köszöntjük az új és hasonló gondolatot, mely dalunk felvirágoztatása felé vezet.

Daloljunk mi fiatalok édes anyanyelvünk szívből jövő hangján, daloljunk, mert a dal önt belénk örömet, bizalmat, szeretetet, ifjúságot: egy csokorba szedett színes virágot. Daloljunk, szeressük azt a dalt, ami a miénk, mert benne lát-lak Testvér Téged, benne látsz engem s benne látjuk egymást.

Legyen szívetekben ének és dal, mert amíg alkothatunk, — dalolhatunk!

Várady Jenő

Németek a Vajdaságban

Egész irodalomkör foglalkozik a német bevándorlással. Az alábbi felsorolt művek tisztán és világosan foglalkoznak a vajdasági németekkel: *Melich*: Melyik nyelvjárásból valók a magyar nyelv régi német jövevényszavai. *Szalay József*: Városaink a tizenharmadik században. *Szentkláray Jenő*: Száz év Délmagyarország történetéből. *Bokor Antal*: A délmagyarországi telepítések története és hatása.

895-ben, a német nemzet négy fő-törzsre és jóformán különálló hercegségekre volt oszolva. A Duna-Tisza kö-zéhez legközelebb lakott a bajor.

Ha már 895-ben laktak volna itt németek, akkor az lenne a természetes, hogy azok utódai a Duna-Tisza közé-höz legközelebb álló, bajor tájszólást beszél-nék és hogy legrégebb, német jövevény szavaink a bajor tájszólásból származná-

nak. Azonban, mind a történelem, mind a nyelvtudomány kétségtelenül megállá-pította, hogy se a legrégebb német lakó-sok, se a legrégebb jövevénytörzsek nem a bajor törzshöz tartoznak, hanem a nyugati, rajna-, mosel- és majnamenti né-metséghez. Épen azért komoly tudósok nem is vonták sohasem kétségbe, hogy a németek itt a Duna-Tisza közén nem őslakók, hanem később bevándorlottak. A XII. században, a keresztes hadjáratok idején indult meg, mint hatalmas áradat a „Drang nach Osten”, a németek kelet felé való költözködése, amely el-lepte nem csupán az Elbe mentét, nem csupán Cseh- és Lengyelországot, hanem eljutott egész Magyarország keleti hatá-ráig.

A németek a mai Vajdaság terüle-tére csak 1700 után telepedtek le, miután

ez a terület 1725-ben még török kézen volt.

Németországban¹ az állapotok 1710 után voltak olyanok, hogy számosan kivándoroltak és a Magyarországra való meghívást szívesen fogadták, még pedig azért, mert a spanyol örökösödési háborúban Elzász-Lotharingia, Rheinpflaz, Baden, Württemberg sokat szenvedtek, lakócai iszonyú nyomorba jutottak és így kivándorolni készek voltak.

A Temesközbe Mercy Klaudiusz katonai kormányzó 1718—27 években ötven elhagyott, néptelen vagy csak gyéren lakott helyre hozatott németeket. Mária Terézia sürgetésére az 1763—70 években ezekre a területekre új német községeket telepített a tartományi kormányzóság és a királyi kamara. 1763 február 23-án adta ki felhívását Mária Terézia, s felsorolta a bevándorlóknak nyújtott kedvezményeket (hat évi adómentesség, ingyen épület- és tűzifa, iparosoknak 10 évi adómentesség stb.) Erre

16.889 lélek vándorolt be a Vojvodinába és részben új községeket (számszerint nyolcat) alapított, részint a már meglévő német községeket gyarapította.

II. József még ennyivel sem volt meglegedve, hanem 1782-ben újra felszólította a Németbirodalom lakóit a bevándorlásra. Ekkor újra 2880 család talált biztos otthont ezen a területen, s mivel II. József a protestáns németeknek is megengedte a bevándorlást, ekkor ilyenek is jöttek nagy számmal, úgy, hogy hét új községet alapítottak.

Az itt letelepített német polgárok értelmisége nagy szolgálatot tett ennek a vidéknek, mert hogy kereskedelmi, technikai téren egy színvonalra tudott emelkedni a nyugati, nagy nemzetekkel, azt a bevándorolt németiségnek köszönhetjük. Ami azután hivatalos helyen is elismerésben részesült, amennyiben az 1850—80 évek tisztikarában mindenütt ott látható német nevek serege.

Szentgyörgyi László